

2012. április 1. – virágvasárnap

Máté evangéliuma 13, 45-46: Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres. Amikor egy nagyértékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét, amije van, és megvásárolja azt.

Amikor valaminek igazán nagy értéke van, azért készek vagyunk áldozni, fáradozni, harcolni, költeni. Akár lemondani is készek vagyunk, mint a kereskedő, aki eladja mindenét, hogy birtokába kerüljön az értékesebb. A kereskedőnek addig is voltak gyöngyei, értékei, talán nem is kevés. Most viszont megvált az összestől az egyért, és ez nem kis lépés az életben. Mert van sok minden, ami fontos, ami esetleg érdekes és értékes, amiket gyűjtögetünk, amivel eltöltjük az időnket, amikre kisebb-nagyobb áldozatot is hozunk. Amikor viszont megvan az igazi, a nagy értékű, akkor ennek kell minden mást alárendelni. S ha kell, esetleg kicsit sajnálkozva, de megváltunk a kis gyöngyöktől, az addigi értékektől, a sajnálatnál sokkal nagyobb az öröm, hogy igazi kincs lett a miénk.

Így történik ez a hitéletben is. Amikor csak vallásoskodunk, amikor azt nevezzük hitnek, hogy nem teszünk nagyobb bűnököt másoknál, amikor büszkék vagyunk arra, hogy nem csak nagy ünnepeken megyünk templomba, hanem szinte havonta, akkor ezek is értékeknek tűnnek számunkra, néha, mint a kisgyermek, gyűjtjük a piros pontokat, amikkel majd Isten elé állhassunk. Ha viszont megismerjük Istent, az Ő országát, ajándékainak mérhetetlen gazdagságát Fia által, akkor nem apró kis jótettekkel akarunk az ÚR elé állni, hanem egész életünket betölti a Krisztussal való közösségünk. Ez a legnagyobb kincs, minden más kisebb értékű, ezért szükség esetén bármi másról lemondunk, ha azzal az igazi kincset, Isten országát veszíthetnénk el. A kisebb kincsek is értékek, de azokat nem akarjuk megtartani abban az esetben, amikor ezzel a nagyobbat veszítenénk el. Helyes érték-rendre tanít minket Jézus példázata, és arra is, amit legtöbbször kapkodva, a pillanat érzelmi hatása alatt és sokszor helytelenül teszünk: a lemondás sorrendjére. Mi az, amiről könnyen megválhatok, mi az, amiről nem mondok le, csak ha nagyon muszáj, és mi az, amit semmi áron sem akarok elveszíteni, még akkor sem, ha minden egyébtől meg kell válljak? Ez utóbbi Isten országa az én életemben?

2012. április 2. – hétfő

A zsoltárok könyve 105,3: Dicsőítsétek szent nevét, szívből örüljenek, akik keresik az URat!

Ézsaiás próféta írja, hogy Isten gondolatai magasabbak az ember gondolatainál. Nézzük a mai igét. Mit mond az emberi logika, mit jelet Istent keresni? Aki Istent keresi, az első sorban fáradozik, olvas, kutat, imádkozik, sokszor gyötrődik, mert közel érzi magát a válaszokhoz, az Istenhez, de felmerül benne mégis a kétely, a bizonytalanság. Mi olyannak képzeljük el az Istent kereső embert, mint a sok vallás követői, akiknek nincs a mennyei igaz Istentől kijelentésük, hanem csak találgatások vannak, elméletek, feltételezések. Ismerünk ma is gyakorlott vallásokat, ahol az Isten keresése sok lemondást jelent, önként vállalt áldozatot és sokszor szenvedést, meditációt, tanulást, sok vallásos cselekedetet. Mindez mutatja, hogy mire is jut az ember, amikor önmagára van utalva, és nincs fentről kapott kinyilatkoztatása. A ma ismert vallásokban, lehet, hogy nincs is túlzás benne, ha azt mondjuk, hogy a keresztyénségen kívül mindegyik vallásban az istenkeresés nélkülözi az örömet. Csak abban az esetben, ha az istenkereső jól teljesít, vagy megkönyörülnek rajta az égiek, és végre eléri célját, valahogyan találkozik azzal, akit ők istennek gondolnak, akkor van egyes vallásokban esély arra, hogy örömet tapasztaljon majd az ember.

Az emberi gondolatok után nézzük, mit mond az Ige. Akik az egy, igaz Istent keresik, azok szívből örüljenek. Isten keresése öröm. Mert a mi Istenünk keresése azzal kezdődik, hogy Ő megtalál minket, Ő az, aki szívünkbe adja az utána való vágyakozást. És amikor elindul a keresztyén Istent keresni, máris

két oka is van az öröme. Az egyik az, hogy nincs kétsége afelől, hogy meg is fogja Őt találni, hiszen erre nézve sok ígéretet olvashatunk az igében. Az öröm második forrása pedig az, hogy a mi Istenünk olyan hatalmas, olyan csodálatos, hogy minden nap közelebb kerülünk Hozzá, minden engedelmisségünkkel jobban ismerjük Őt, és minél többet tudunk Róla, annál jobban csodáljuk és imádjuk Őt. Minden lépés új forrása az öröme, minden nap az Ő gondviselése indít hálára. Tudjuk, mindennek alapja az, hogy Isten minket kiválasztott, elhívott, megszólított. Mióta elfogadtuk hívását, és tudatosan, naponta keressük Őt és akaratát, ez a keresés, az ÚR kérdezése, megismerése is örömmel történik. Minden okunk megvan, hogy eleget tegyünk a zsoltár felhívásának, és dicsérjük az URat.

2012. április 3. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 40,2: Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért.

Nem voltam rabságban, de arra húszon év után is nagyon pontosan emlékszem, milyen volt leszerelni a katonaságból, az elmúlt rendszerben. Valamiért akkortájt feszült volt a nemzetközi helyzet, persze, mi kiskatonák csak annyit láttunk, hogy gyakrabban visznek lögyakorlatra, és a tisztek egymás között is szinte egy oktávval magasabb hangon beszélnek. Mivel a vezetőség tejhatalmú volt, azt tettek a katonákkal, amit akartak. Így történhetett meg, hogy akik előttünk rukkoltak be, 16 hónapos katonaságra, szinte huszonnégyet maradtak, úgy, hogy közben többször mondták nekik, hogy pár nap múlva leszerelnek, de mindig egy-két nappal előtte visszavonták, illetve nem beszéltek többé róla, s nem volt szabad kérdezni. Érthető tehát, hogy amikor a magunk hivatalos ideje a vége felé közeledett, mennyire feszülten vártuk a jó híreket. És azok nem érkeztek. Már csak egy hét, csak négy nap, két nap kellene legyen, s még mindig nem történik semmi. Aztán utolsó nap reggel valaki jött, hogy talán ma leszerelünk. Senki nem akarta elhinni. A mindennapi feladatok következtek, késő délutánig. Akkor egy tiszt felsorakoztatott, s azt mondta, mindenki jelentkezzen a raktárnál átvenni a civil ruhát, s este nyolctól szólítanak, aláírunk egy okmányt, s mehetünk a vonatállomásra. Felejthetetlen az az öröm, amit nem volt szabad mutatni, de majd kirobbant mindnyájunk szívéből. Mert noha nem voltunk rabok, de egy diktatórikus rendszer uralkodott felettünk, s szabadnak sem nevezhettük magunkat.

Izráel rabsága Babilonban nem volt rabszolgasors, létezett egy bizonyos szabadság a zsidók számára az idegen országban, de ez a szabadság nem volt teljes, hanem korlátozott. Sok mindent előírt a babiloni uralkodó, amit egy idő után kénytelen, kelletlen, de el kellett fogadni, és a megszabott határokon belül lehetett csak az életet élni. Ilyen a mai ember élete is. Ma teljes szabadságnak hirdeti, s gondolja időnként azt, ahogyan él és élhet, pedig nagyon sok minden szab határt az életünknek. A bűn, az óemberi természet nem engedi hitünket megfelelően növekedni, szokásainkat nem könnyen változtatjuk, a nyájszellem nagyobb úr, mint ahogy azt bevalljuk, s lehet a sort folytatni. Húsvét közeledik, Jézus Krisztus kereszthaláláért azt hirdeti a mi Istenünk, hogy a Megváltó megbűnhődött értünk, s a mi rabságunknak vége. Szabadok lehetünk, olyan szabadsággal, amilyenről az apostol beszél, amit a Megváltó hirdetett és szerzett. Aki Isten szavát meghallja és elfogadja, annak a húsvét kimondhatatlan örömet hoz majd, a szabadság, a megváltottság örömét. Halld meg ma: Jézus bűnhődött, te szabad vagy!

2012. április 4. – szerda

Pál levele a filippiekhez 4,7: Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.

Református egyházunkban minden istentisztelet áldással zárul, s sok helyen már nem csak az úgynevezett ároni áldást mondják a lelkipásztorok, hanem a Biblia különböző igéit idézik, melyek

illenek és alkalmasak áldásként is idézni őket. Többször hallottam ezt a mai verset is, nem ritkán úgy hangzik, hogy Isten békessége őrizze meg szíveiteket és gondolataitokat. Gondolom, azért fogalmaznak a lelkészek „óhajtó módban”, mert az ároni áldás is ehhez hasonlóan van megfogalmazva, benne a mindenkori főpap Izráel népét úgy áldotta meg, hogy elmondta, mit kér Istentől a népre, mit „kíván” nekik. Ahogyan a mindennapi életben néha úgy köszönünk el egymástól, hogy jót kívánunk felebarátainknak, erőt, egészséget, áldást, úgy az istentisztelet végén a szolgálattevő azt kívánja, hogy Isten áldja meg a gyülekezetet, őrizze azt, ragyogtassa rá az Ő dicsőségét, adjon nekik békességet. Áron, és a mindennapi főpap ezzel azt is kifejezte, hogy nem az ember az, aki az áldást adja, hanem Istentől jön az. Pál apostol is sokszor így kezdi leveleit, hogy kegyelem és békességet kíván olvasóinak, leveleinek végén pedig szinte mindig az ÚR Jézus kegyelmét kívánja a gyülekezeteknek. Lehet, hogy ezek alapján helyes, ha az említett módon hangzik el a mai igevers, amikor áldásként idézik. Olyan áldás formulát is lehet elég gyakran hallani, amikor isteni ajándékokat kér és kíván az áldásmondó, de nem egy bibliai ígét idéz szó szerint, hanem szabadon fogalmaz, például így: áldjon meg az ÚR, adjon neked békét, kegyelmet, erőt, tegye áldottá életed a Krisztus által. Mindenkinek Krisztusban megvan a szabadsága, hogy az ÚR vezetése szerint cselekedjen, mi pedig egymást elfogadjuk, Őáltala. A magam részére azonban szabadságom van arra, hogy az áldással kapcsolatosan két szabályt állítsak fel. Az egyik az, hogy az áldás legyen bibliai ige. Ne az én szabad fogalmazású gondolataim, óhajaim szólaljanak meg, hanem az ige. A második önmagamnak felállított szabály pedig az, hogy az ígét pontosan idézzem. Ha ezt az ígét választom, akkor azt úgy idézem, ahogy az Írásban van, mégpedig kijelentő módban. Ne tanulja meg a gyülekezet másként, hanem szó szerint. És amikor azt szó szerint idézem, és magamnak is mondom, akkor mindig öröm, hogy nem csak lehetőség, kívánság hangzik el, hanem Istennek egy ígérete. Isten megőrzi szívem, gondolataim a Krisztusban. Hogy mindig Krisztusra gondoljak, és békességem lesz. Hogy mindent Krisztus által szemléljek, és helyesen fogok látni és ítélni. Hogy mindig az Úrral éljek, Ő szívemben lakozzon, és akkor helyes úton járok. Minderre magamtól nem vagyok képes, de képessé tesz ezekre Isten értelmet felülhaladó békesége. Amit megígért, és beteljesítve ígéretet megad nekünk. Adja ma is mindnyájunknak.

2012. április 5. – Nagycsütörtök

Nehémiás könyve 9,31: Nagy irgalmaddal mégsem semmisítetted meg, és nem hagytad el őket.

Isten népe együtt van, a nap első felében Isten ígétét hallgatják. Azután az ige megértésének következménye van, s a nép sír és gyászol, mert megértették, hogy Isten milyen jó volt hozzájuk, s azt is, hogy az eddigi életmódjukkal ők mennyire bántották az URat. Bánatuk nem képmutató, annyira nem, hogy Nehémiás, Ezdrás és a lévíták együtt kell vigasztalják és csitítsák őket, majd felszólítják, hogy örvendezzenek, hiszen az ÚR szent napja az. Elgondolkoztat a mai napon az a gyakorlat, hogy Nagypéntektől húsvétig sok templomban teszik fel a fekete terítőket, és jönnek az emberek gyászruhában templomban, ezzel fejezve ki bánatukat Krisztus haláláért. De a ruha gyászos, viszont nem kell senkit sem csitítgatni, mert a szívekben nincs szomorúság, s mivel bánat és sírás nincs, ezért az öröm is sokszor hiányzik az ünnepen. Ezek után évszázadok óta először Izráel népe megünnepelte a lombsátor ünnepét, hét napig. Minden nap olvasták, s a nép hallgatta Isten ígétét. A nyolcadikon záróünnepre került sor. Ekkor nem csak azok szájából hangzott el Isten ígéje, akik azt felolvasták a népnek, hanem a nép válaszolt is a hallottakra, vallást tettek negyed napon keresztül. Nem tudott a nép nagy része olvasni, de hallották az üzenetet, és arra válaszolva hangzott el a hitvallás. A vallástételben magasztalták Istent nagy tetteiért, melyekkel minden időben gondot viselt népére. Beismerték, hogy ők az ÚR gondviselését nem érdemelték meg, sőt, sokszorosan rászolgáltak az ÚR büntetésére. Isten megengedte ugyan időnként büntetésként a fogságot, szenvedést, de nem mondott le népéről. Nem hagyta őket elveszni, megsemmisülni, beolvadni, hanem mindig kihozta őket úgy a fogságból, mint a

nyomorúságból, szenvedésből. Ezt köszöni meg ebben az imában a nép. És ezt köszönjük meg mi is, naponta, mert a mi Istenünk rólunk sem mondott le, noha sokszor meglett volna rá az oka. De az Ő nagy irgalma szerint megkönyörült rajtunk, s kegyelme naponta megújul életünkön. Legyen örökké áldott szent Neve.

2012. április 6. – Nagypéntek

Pál első levele a korintusiakhoz 15,3-4: Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és - ugyancsak az Írások szerint - feltámadt a harmadik napon.

Dióhéjban ez a Nagypénteki és Húsvéti történet. Ez a pár szóban elmondott esemény, mert Jézus megfeszítése, halála és feltámadása egy esemény több szakasza, egymástól ezeket nem lehet elválasztani, ez az esemény tehát, amit ilyen röviden el lehet mondani, meghatározza a világ minden más eseményét, az emberiség sorsát, mindnyájunk örök életét. Maga Pál apostol, aki az Újszövetség jó részét írta, nem volt ott, amikor ezek történtek, hanem ő is halotta. A pogányok apostola úgy hirdette az evangéliumot, hogy előbb neki is hirdették azt, ő megtérése, Jézussal való találkozásának után elfogadta az örömezenetet, és annak hirdetőjévé lett. Hozzánk is így jutott el, a Bibliát évszázadokon keresztül másolták, a reformáció után lefordították anyanyelvünkre, ma pedig olvashatjuk, illetve halhatjuk, amint Isten házában hirdetik azt minden istentiszteleten. Ismerjük ennek a tömören megfogalmazott kijelentésnek sok részletét is. Tudjuk, hogy miként halt meg Jézus, és hogyan kínozták meg Őt, azt is, hogy ki és hova temette el, valamint az Ő feltámadásának napján történeteket, a követőivel való találkozásokat, párbeszédet. Túl az eseményeken, a Bibliából ismerjük azok okát, jelentőségét, következményeit. Tudjuk, mit követel Isten törvénye, azt is, hogy annak alapján mindnyájan elkárhoznánk, de Jézus bűneinkért halt meg, megigazításunkért támadt fel. Tegyük meg mindent azért, hogy ezen a mai nagy ünnepen elmenjünk Isten házába, ott is erről fogunk hallani, a Jézussal történetekről, és ezek jelentőségéről. Mennyei Atyánk pedig juttasson el mindenkit, aki még az eseményeket ismeri csak, de nincs bűnbocsánata, új élete Krisztustól, oda, hogy elmondhassa mindezt Pál apostolhoz hasonlóan első személyben. Ne csak azt tudja megfogalmazni a mai ember, ami történt, hanem mondjuk, s higgyük, hogy a mi bűneinkért halt meg Jézus Krisztus, de húsvét hajnalán feltámadt, s nekünk is megszerezte a halál feletti diadalt, hogy Vele együtt örök életünk legyen Isten országában.

2012. április 7. – Nagyszombat

Ézsaiás próféta könyve 54,10: Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg - mondja könyörülő URad.

Valahányszor ezt az igét olvasom, mindig egy különös békességet érzek, azt, hogy a legjobb kezekben van az életem. Megmagyarázni sem tudom, de mintha az ige olvasása biztonságot adna, és egy olyan csendes örömet, amihez hasonlót Isten nélkül semmiben nem lehet megtapasztalni. Ez az ige mindig eszembe juttatja azt is, hogy mennyire szeret Isten, ez pedig nagyon nagy ajándék. Minden emberi

feltétel nélkül mondja ezeket az ígéreteket az ÚR. Újra és újra elolvasom, s nem kételkedem abban, hogy Isten szeret. Ez a szeretet pedig, mint a fény, amikor különböző színekre bomlik egy prizmán, úgy lesz vigasztalás, lelki megerősítés, célt és értelmet ad az életnek, Istenhez vonzza szívem, az ÚR hűségének csodálatára és az ÚR imádatára indít. Gyönyörködöm Isten hűségében, és hálát adok érte, az Ő szövetségét hívó szívvel elfogadom. Arról is meg vagyok győződve, hogy ez egy olyan gazdag, és különös ige, amit mindenkinek érdemes többször elolvasni, imádságos csendben engedni, hogy az ÚR az ige üzenetét kibontsa szívünkben. Érezze meg minden Ige-olvasó, hogy Isten hűsége, az Ő békességének szövetsége nem csak a jövőben lesz meg folyamatosan, hanem ma is árad életünkbe, ma is szilárd alapja a bennünk lévő reménységnek. Örvendeztessen meg az ÚR mindenkit az ige által.

2012. április 8. – Húsvétvasárnap

Pál első levele a korintusiakhoz 15,20: Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje.

Kettő, vagy négy betű, egy szó, ami két részre oszt egy mondatot, a kettő egymással ellentétes. De, ámde van közepen, s minden, ami előtte van más, mint ami utána következik. Nem csak a mondat ossza két részre, hanem az életet is. Ha Krisztus nem támadt fel, akkor az egész világ más, ha pedig feltámadt, akkor az előzővel ellentétes. Ha Ő nem él, akkor az életet egy bizonyos módon kell élni, és a halálról is gondolkozhatunk valamiként, s ide jön a de, ha Ő él, akkor abból egészen más életforma következik, s teljesen mást jelent a biológiai halál. Millió féle árnyalatnyi, vagy nagy különbség létezhet, de alapvetően csak kétféleképpen lehet ünnepelni húsvétot, csak kétféleképpen lehet élni az életet: Jézussal, vagy nélküle. Húsvét van, annak ünnepe, hogy Jézus feltámadt, Jézus él. Földi életünk minden gondolatát, mondatát, cselekedetét, értékrendjét, ünneplését, emberekhez való viszonyunkat, munkánk végzését, szabad időnk tervezését és eltöltését, gyermekeink nevelését, mindent, mindent tegyünk most a mondat első, vagy második részéhez. Mindezekben úgy gondolkodom, cselekszem, úgy élek, mintha Jézusnak semmi köze sem lenne ezekhez, vagy mindent alárendelek akaratának, mert Ő él, és fő helyen van életemben. A számítógépes programokban „fogd meg és húzd” eljárásnak nevezik azt, amikor egy állományt áthelyezünk bizonyos módszerrel egy másik helyre. Nem lesz olyan egyszerű, mint egy számítógépes művelet, de mégis, el kell végeznünk. Életünk minden dolgát, ami a vizsgálat alkalmával az első részben maradt, át kell költöztessük arra a helyre, ahol az van, hogy ámde Krisztus feltámadt. És az élő Krisztus akaratának kell alárendeljünk mindent. Amikor ezt bármivel elkezdjük cselekedni, rádöbbenünk, hogy így kerül minden a helyére, életünk rendeződik, békét talál. Krisztus feltámadott!

2012. április 9. – Húsvéthétfő

Mózes negyedik könyve 23,12: Nekem vigyáznom kell, hogy csak azt mondjam, amit az ÚR ad a számba.

Ezért hiteles a Biblia, ezért igaz a húsvéti örömmüzenet. Isten emberei ne a maguk gondolatait, szándékát jegyezték le, hanem azt, amit az ÚR Lelke adott nekik. A hamis próféták azt mondták, amiből úgy gondolták, hogy előnyük lehet. Mindig voltak olyan hízelgő emberek, akik az urak kívánságát próbálták megfejteni, majd azt mondani, amit azok hallani szerettek volna, mert így jutalmat reméltek. Isten

szolgái ezt nem teheték, s ennek egyik leghitelesebb példája a mai igében Bálám. Bálám a pogány király kérésére kész megátkozni Izráelt, neki a nem jelent mást, mint egy szertartás elvégzését, amiért jól fizetnek. De nem tudja megtenni, még akkor sem, ha ezzel elesik a remélt jövedelemtől, mert, ahogy azt mai igénkben mondja, csak azt mondhatja, amit Isten ad neki, és nem azt, amit a pogány fejedelem kíván, de még azt sem, amit esetleg szíve szerint szívesen mondana. Ha Péter, János, vagy egy másik tanítvány mesélné el a saját belátása szerint a húsvéti történetet, lehet, hogy nem úgy lenne leírva, mint ahogyan az le van jegyezve az evangéliumokban. Nem állítanák, hogy ők hitték a feltámadást, és várták a sírnál, hogy Jézus jöjjön ki húsvét reggelén, de azt esetleg megtennék, hogy mellőzik hitetlenségük leírását, azt, hogy még az asszonyok bizonyágtételét sem akarták elfogadni. De nem valamelyik tanítvány akarata szerint áll előttünk a húsvéti történet, hanem a Lélek kijelentése szerint. Ez a mai igehirdetők felelőssége is. Időnként kiszíneznék a történetet, jó szándékkal, hogy érthetőbbé tegyünk, máskor megfejteni véljük azt is, ami nincs az Írásokban, és olyan kifejezéseket használunk, hogy „ebben a helyzetben a próféta azt gondolta, azt érezte, stb”, ami nem egyértelmű a Bibliában. Ma is ez kell legyen minden keresztyén embernek egyik fontos vezérelve, hiszen az Újszövetség szerint mind Isten papjai vagyunk, és kivétel nélkül feladatunk a bizonyágtétel, az evangélium továbbadása, amikor erre Isten lehetőséget nyit előttünk, ez a vezérelv vezessen tehát minket, hogy arra vigyázzunk, hogy csak azt mondjuk, amit Isten ad nekünk, amit imádságban elkértünk az ÚRtól, amiben a Lélek vezet minket. Bizonyára ma elfogadhatjuk, hogy Isten ezt az üzenetet bízza ránk, adjuk tovább mindenkinek: feltámadott az ÚR bizonynyal!

2012. április 10. – kedd

Jób könyve 4,12: Igaz-e Isten előtt a halandó? Alkotója előtt tiszta-e az ember?

Nem olyan egyszerű az igében feltett kérdésre válaszolni, mint azt első olvasásra gondoljuk. Mi azt feltételezzük, hogy a válasz egyértelmű, az ember nem lehet igaz Isten előtt. De rögtön sok kérdés, szempont jut eszünkbe. Ezt a kérdést Jób egyik barátja, Elifáz fogalmazza meg. De őt, és társait Isten a könyv végén elmarasztalja, mert nem volt megfelelő a magatartásuk. Akkor vajon megfelelő a kérdés, amit feltesz, a válasz, amit egyértelműen sugall? De Jób magatartása sem kap dicséretet Istentől, Őt is megdorgálja Isten a könyv végén. Dávid a zsoltárokban több helyen is azt írja, hogy feddhetetlenül járt Isten előtt, nem cselekedett rosszat. És ugyanannak a Dávidnak ismerjük a bűnbánó zsoltárait. Ezekből azt következtetjük, hogy fontos megvizsgálni, ki mondja, vagy kérdezi, hogy lehet-e feddhetetlen az ember, és milyen értelemben kérdezi azt. Gondoljunk Pál leveleire, aki szinte minden levelét a szenteknek írja, akik egy gyülekezetben vannak, de a „szentek bűneit” sem hallgatja el, ahol Isten gyermekei nem cselekszenek helyesen, ott szükséges a figyelmeztetés.

Mindezeket szem előtt tartva, az ige kérdését már nem egy, hanem több mondatban tudjuk csak megválaszolni. Egyetlen ember sem igaz önmagában Isten előtt. De az, hogy mi nem vagyunk tiszták Őelőtte, nem jelenti sem azt, hogy Isten elvetne minket, sem pedig azt, hogy ebbe az állapotba kellene maradjunk. Húsvétkor arról hallottunk, hogy Jézus halála és feltámadása által mi bűnbocsánatot nyertünk, megigazultunk Isten előtt, azaz tiszták vagyunk. De nem önmagunkban, hanem Krisztussal, Őáltala. Nem azért, hogy ezzel dicsekedjünk, büszkén állhassunk Isten elé, mint akik jutalomra lettünk érdemesek, hanem tiszták kegyelemből, hogy hálások legyünk. Alkotója előtt az ember nem igaz, nem tiszta, ha ezzel akarja bizonyítani, mint Jób, hogy nem érdemli meg a büntetést. De nem is tisztátalan, ahogy azt Elifáz mondja, hogy ezért minden szenvedést szó nélkül kellene tűrjön, mert megérdemli. Az egyházatán pontosan fogalmaztak, amikor azt mondták, hogy Isten előtt az ember egyszerre bűnös is, megigazított, azaz tiszta is. Vagy, ahogy a reformátorok fogalmaztak, az ember megigazított bűnös Isten előtt. És ezért, tegyük hozzá húsvét után, Isten szolgálatára hálából elkötelezett életű.

2012. április 11. – szerda

Mózes első könyve 31,42: Isten azonban látta nyomorúságomat és kezem munkáját.

Néha panaszkodunk az emberi gyarlóság, rosszaság miatt, néha szenvedünk, amikor nem tisztességes emberek olyan helyzetbe kerülnek, ahol döntési lehetőségük van, és az ő intézkedéseik hatással vannak a saját életünkre is. Ilyenkor gyakran fogalmazódik meg a kérdés, hogy miért engedi Isten, ha pedig eljutunk oda, hogy elfogadjuk azt, amit az ÚR megenged életünkben, tudva, hogy semmi nincs véletlenül, és akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van, akkor is marad a kérdés, meddig kell még szenvednünk ezeket. Jákob, mert az ő szavait olvastuk mai igénkben, arra tanít, átélve saját életében is az említetteket, hogy bízunk benne, a határokat Isten szabja meg, a gondviselés nem szűnik meg akkor sem, amikor azt nem látjuk. Ő maga húsz évig szolgált apósánál, akiről azt mondja, hogy ha Isten nem avatkozik bele az életükbe, akkor húszéves munka után sem kapott volna semmit tőle. De Isten nem engedte meg, hogy az, akit kiválasztott, elhívott, üres kézzel térjen vissza az Ígért Földre, s tegyük hozzá azt is, hogy Jákobnak is megvolt a magához való esze, hogy ne engedjen a kizsákmányolásnak. Ezzel a mondattal azonban belátja ő is, hogy nem az emberi okosság, netán sunyiság mentette meg őt a kudarctól, hanem a döntő szó Istené volt. S ezzel a mondattal minket is arra biztat, hogy minden nyomorúságunkban emlékezzünk arra, hogy a végső szó Istené, nem az fog történni, amit az emberek akarnak, hanem csak amit az ÚR megenged. Ő pedig látja nyomorúságunkat, látja törekvéseinket is, és gondoskodik arról, hogy kezeink munkájának is meg legyen az áldása. Isten emberével szabad, sőt kell mi is imádkozzunk azért, hogy az ÚR tegye maradandóvá kezeink munkáját.

2012. április 12. – csütörtök

Sámuel második könyve 22,29: Te vagy, URam, a mécsesem, az ÚR fénysugarat ad nekem a sötétségben.

Az egyházban gyakran hangzik el, hogy a világban ma is sötétség van. A sötétség a bűnt jelenti, és mindaz bűn, ami nem hitből van, ami nem Isten akarata szerint történik. Amikor ezeket halljuk, gyakran bólogatunk, elménkben egyetértünk azzal, hogy sok a gonosz a világban, sok a bűn és a rosszaság. De amikor kimegyünk a templomból, felállunk a Biblia olvasása után, már nem gondolunk arra, hogy sötétben élünk, nem hisszük, hogy nem tudunk tájékozódni, nem ismerjük a helyes irányt. Még a veszedelemből, nehézségből való kiutat is azt hisszük, hogy mindig helyesen ismerjük. Ezért tanácsért ritkán keressük Istent, világosságra azt hisszük, nem szorulunk. Dávid akkor mondja ezeket a szavakat imájában, amikor hálát ad Istennek azért, hogy megszabadította Saul kezéből. Saul a hivatalában levő király üldözte Dávidot, az egyszerű pásztorfiút. Emberileg szólva nem sok esélye lehetett Dávidnak a menekülésre, hiszen egymaga nem rejtőzhet el egy egész hadsereg elől. Isten azonban Dávidot akarja Izrael királyának, ezért a sötétben, a bűn világában utat mutat neki. Isten vezetésének engedelmeskedve Dávid megmenekül. Ha szabad egy ilyen egyszerű példát kitalálni, olyan ez, mint amikor egy erős, edzett csapat üldöz egy vézna, gyenge személyt, de az üldözők csapatának minden tagja vak, a menekülő kezében pedig egy elemlámpa van. Elég jó esélye van annak, aki rendelkezik a fényforrással arra, hogy megmeneküljön. Nem büszkeséggel mondjuk ezt, hiszen nem saját érdemünk, hanem Isten ajándéka, de ebben a világban Isten gyermekei kapták az ő mennyei Atyjuktól a világosságot, aminek fényével ők tájékozódni tudnak, a helyes irányt megtalálják, és a veszedelemből is megmenekülnek. Azt kérjük mennyei Atyánktól, hogy Krisztus világossága legyen állandóan jelen az életünkben, és adjon erőt, akaratot, hogy mindig ezt a mennyei fényt kövessük.

2012. április 13. – péntek

Pál levele az efézusiakhoz 2,8: Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez.

A Biblia egyik gyakran emlegetett igazságát fogalmazza meg az apostol ebben a sokat idézett versben. Sok fontos kifejezés van az igében, első sorban az üdvösségről beszél, de sok minden jut eszünkbe a kegyelemről, hitről, Isten ajándékairól is. Ne hagyjuk ki azt sem az ige pontos olvasása során, hogy az apostol azt mondja, hogy kegyelemből, hit által üdvösségünk van, nem pedig üdvösségünk lesz. Ezt az ÚR már eldöntötte, szent Fia áldozatát bűneikért elfogadta, az üdvösség miénk. Nem jelenti ez, hogy már tökéletesek volnánk, nem érkeztünk meg még a végső célhoz, nem vagyunk büntelenek, hosszú út állhat még előttünk, harcokkal, imádságokkal, esetleg bukásokkal, megbánásokkal, remélhetőleg engedelmisséggel és sok lelki gyümölcssel is. Mi azonban nem az üdvösségünkért harcolunk, nem a mennyei hon eléréséért cselekszünk Isten akarata szerinti dolgokat, mert mindez már miénk. Mi már elfogadtuk Isten ajándékát, és arra törekszünk, hogy hálából Neki éljünk, Hozzá hűek maradjunk. Istenem, még nem is tudom felfogni, mekkora ajándékot adott nekem, add, hogy Benned és ajándékodban soha ne kételkedjem. És adj sok lelki testvéremnek is üdvbizonyosságot.

2012. április 14. – szombat

Márk evangéliuma 10,27: Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges.

Miután a gazdag ifjú távozott Jézustól, mert noha szeretett volna a mennybe jutni, de nem tudta elképzelni életét jelentős vagyona nélkül, Jézus azt mondta, hogy a gazdagoknak nehezebb bejutni Isten országába, mint a tevének átjutni a tú fokán. A tanítványok ebből levonták a következtetést, és megdöbbenve kérdeztek, hogy akkor ki üdvözülhet. Itt volt egy fiatalember, aki sokakat felülmúló buzgósággal igyekezett betartani Isten szavát. Anyagi javakkal rendelkezett, így talán kevesebb volt a kísértése, tisztességes életet élhetett. Az ilyeneknél elég ritka a kegyesség, az Istenkeresés, de ennél a fiatalembernél ezek is megvoltak. Mégis búsan távozott. A gazdagok nem dolgoznak kemény fizikai munkát, hogy fáradtan, kimerülten ingerültek legyenek, és így könnyen vétkezzenek. Ők mindig olyan megfontoltak, idejük van a lelkiekre, nem ismerik az egyszerű emberek között levő feszültségeket, igazságtalanságokat, nehézségeket. Ha nekik is lehetetlen, akkor egyáltalán lehetséges halandók közül valónak bemenni Isten országába? Igen, mondja Jézus, egyedül Istennek. A mennyországba egyedül Isten mehet be. Mi csak Vele, vagy inkább úgy fogalmazzunk, hogy Benne, Isten Fiában mehetünk be az örök dicsőségbe. Ahogyan Pál mondja, nem él többé ő, az ember, hanem Krisztus él benne, ő pedig Krisztusban él, így van ez minden újjászületett emberrel. Ezt mondja Üdvözítőnk is, hogy maradjunk Őbenne, Ő pedig bennünk él, azaz tökéletes közösségben vagyunk Krisztussal. Mi Krisztusban megyünk be a mennyországba, Krisztusban leszünk az örökkévalóságban, és mindezt már ma is csak Krisztusban érthetjük meg, fogadhatjuk el, csak Krisztussal szívünkben örvendezünk ennek a nagy ajándéknak.

2012. április 15. – vasárnap

Pál második levele a korintusiakhoz 4,15: Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát az Isten dicsőségére.

Akinek istenfélő, becsületes szülőket adott Isten, nehezen tudják elképzelni azt, amit csak hírből, képernyőről látnak, hallanak, hogy vannak másféle szülők is. De még azok is, akiknek Isten az Ő kegyelméből áldott szülőket adott, mi magunk is csak egy bizonyos idő után fedezzük fel, hogy mennyire értékes szüleink vannak, és milyen sok áldozatot hoztak értünk. Gyermekkorunkban nem

nagyon vettük ezt észre, nem is igazán számított, csak saját céljaink, vágyaink elérésére figyeltünk. Sokat panaszkodtunk, néha csak úgy magunkban, néha másoknak is, esetleg a szülők szemébe is mondtuk, hogy mennyire elégedetlenek vagyunk, mi mindent nem jól csináltak szüleink. Ezeket szoktuk aztán nagyon szégyellni, mikor kicsit érettebbek leszünk. Sokszor már idősek, betegek szüleink, mire megértjük, hogy tulajdonképpen mindent értünk tettek, értünk volt nagyon sok lemondás és nagyon sok áldozat, fáradság életükben.

A hit útján sincs ez másképp. Amikor valaki nem ismeri Istent, akkor emberi vélekedéssel gondolja, hogy Isten csak követel és tilt, akik Hozzá tartoznak nem is lehetnem boldogok, hiszen annyi mindenről kell lemondjanak, és annyi mindennek kell megfeleljenek. Aztán ha elkezdi az ember Isten utjain járni, felfedezi és megtapasztalja az ÚR kegyelmét, szeretetét, gondviselését. Közben még megmarad sok minden a régi gondolatokból, ezeket fokozatosan vetkőzzük le. Sok mindent nem értünk, sok minden még mindig nincs jól, sok mindenben kell átmenjünk, míg elérkezünk oda, hogy nem csak elhisszük az apostolnak, hanem belső meggyőződéssel, tapasztalataink alapján is valljuk, valóban minden értünk van, Isten mindent megtett értünk, és Isten mindent értünk tett. Ő abban gyönyörködik, ha kegyelmét egyre több emberre, egyre nagyobb mértékben áraszthatja ki. Ha felnőtt korban megértjük, hogy szüleink mindent értünk tettek, arra törekszünk, hogy megköszönjük a szülők áldozatát. Megfizetni Istennek sem tudjuk mindazt, amit tett értünk, az viszont a legkevesebb, hogy hálát adunk, Őt magasztaljuk beszédünkkel és életünkkel.

2012. április 16. – hétfő

A zsoltárok könyve 147,14: Békét szerzett határaidon.

Háború és háborúság ott van, ahol az emberek nem tudnak megegyezni, ahol a szívekben eluralkodik a gyűlölet, rosszindulat, irigység, a bűn. Ahol viszont istenfélő, vagy legalább jóakarátú emberek vannak, ott béke van, ott kibontakozhat az élet. S noha mindezeket legtöbbször így tudják, azt is valljuk, hogy Isten kezében van a világ sorsa, az Ő akarata történik meg, akarata nélkül pedig semmi sem lesz. A kettő között sokszor nem látunk ellentmondást, igaz, nem is sokat gondolkodunk ezekről, a közöttük való feszültségről, hogy ne mondjunk ellentmondást. A történelemkönyvekben arról olvashatunk, korabeli krónikások, íródeákok tollából, hogy akkor volt háború, amikor egyik ország királya zsákmányolni kívánt, vagy rosszindulatú volt, amikor a háborút egy ember, vagy egy közösség akarta. A Biblia viszont arról beszél, hogy amikor Isten népe engedetlen volt, az ÚR ellenség kezébe adta őket. És arról is olvasunk, hogy a béke, a nyugodt idő Isten ajándéka, Ő az, aki erről gondoskodik, ahogy azt a mai zsoltárvers is írja. Ha minden földi eseményt csak emberi akarat és földi tényezők okoznak, akkor nagyon kell igyekezzünk, ha békét szeretnénk a világban, de legalább környezetünkben. A tapasztalat viszont azt mutatja, hogy emberi akarat és erőfeszítés ebben kevés eredménnyel jár. Akik Isten kijelentését komolyan vesszük, azok imádságainkba ezt is belefoglaljuk, hogy mennyei Atyánk gondviselő szeretete adjon nekünk békét, békességes időket. Dona nobis pacem, Domine.

2012. április 17. – kedd

Pál második levele a korintusiakhoz 5,17: Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.

A bibliafordítások kétféleképpen fogalmazzák ezt az igeverset, így olvashatjuk, hogy új jött létre, valami új valósult meg, de úgy is fordítják, hogy minden újjá lett, mindenképp megújultak. Azt hiszem, hogy a kettő együtt igaz, talán a görög nyelvű eredeti szöveg mindkét értelmezést magába foglalja.

Amikor valaki Krisztusban van, akkor a Szentírás szerint elkezd élni, az Élet lakozik benne. Ez már nem a biológiai élet, hanem az újjászületett élet, amiről jövendöltek a próféták, amiről beszélt Jézus. Amikor pedig ez az Istentől származó élet elkezdődik, akkor nem csak maga az élet az újdonság, nem csak a hívő szíve lesz újjá, Istenhez tartozóvá, nemcsak benne születnek meg azok a lelki gyümölcsök, melyek addig nem voltak meg, hanem minden mássá, újjá lesz. Mert megváltozik az értékrend, megváltozik a szemlélet, és új szemszögből, Isten akarata szerint tekint ezután mindenre Isten gyermeke, tehát mondhatjuk, számára minden új lett. Ami addig volt érték, újabban nem fontos, amire addig nem figyelt, újabban arra törekszik, mert minden megújult. Noha biológiai élete folytatódik, mondjuk úgy, hogy ugyanolyan marad a kora, ugyanazok a külső körülményei, mégis, mindent másként lát, értékkel. Olyan ez, mint ha valaki tolószékben él évekig, s valamilyen új orvosi segítséggel meggyógyítják, saját lábán térhet haza. Otthona nem változott, de ő már nem úgy jár-ke, mint addig, saját lakását is másként látja, mert fél méterrel magasabb most a szemmagassága, s ezért másként is viszonyul mindenhez. Mindez úgy lehetséges, ha Krisztusban vagyunk, ha Őbelé oltattunk, s Ő végérvényesen lakozást vesz életünkben.

2012. április 18. – szerda

Pál első levele a korintusiakhoz 14,15: Imádkozom lélekkel, de imádkozom értelemmel is, dicséretet éneklek lélekkel, de dicséretet éneklek értelemmel is.

Mind a kettőre, az értelemre is, a lélekre is szükség van úgy az imádságban, mint a dicsőítésben. Amikor könyörgök, értelmesen kell azt tegyem, néha ugyanis hallhatunk olyan imádságokat, melyeket valaki szívvel-lélekkel mond, megfogalmazza benne szíve minden bánatát, vágyát, érzéseit, de Isten szavával nem egyező dolgokat is megfogalmaz. Ugyanúgy a dicsőítésben is ott kell legyen az értelem, s ezzel hatalmas lépést tehetünk abban, hogy helyesen válogassuk meg, mit hallgatunk, és mit énekelünk. Nem elég a zene, az, hogy „feldob”, kellemes, hanem úgy dicsérem Istent, ha tudom, mit énekelek. Át kellene gondolni, mennyi mindent énekelünk úgy, hogy gyakran hallottunk egy éneket, nem értjük, mert idegen nyelven van, de dúdoljuk, még szavakat is tanultunk belőle.

Én nyilván mindez úgy is igaz, hogy ne csak az értelem szólaljon meg, hanem legyen benne lélek is. A Lélek indítása, vezetése tegye a mi lelkünket késszé az imára, dicséretre. Mert amikor csak „nyers” beszéd hangzik el, s nincs benne picit érzés sem, az hogyan lehet a szeretet Istenének megszólítása. S attól, hogy valaki csupa bibliai idézeteket sorol fel, de nem szólal meg a „lelki hangon”, nem biztos, hogy szép lesz az éneke. Azt üzeni az ige, hogy akár imádkozunk, akár énekelünk, legyen abban benne az egész ember, legyen lelki tevékenység értelmes módon.

2012. április 19. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 61,6: Titeket pedig az ÚR papjainak neveznek, Istenünk szolgálóinak mondanak.

Két rövid üzenetet fogalmazzunk meg a lehetséges nagyon sokból. Az egyik az, hogy Isten kiválasztotta az ő népét, hogy mint közösség töltsék be a papság feladatát a népek között. Minden izráelinek korán meg kellett tanulni, hogy milyen kiváltság neki, hogy az Isten népéhez tartozik, a választott nép tagja. Emlékszem, kisiskolás koromban nem igazán tudtam, mi az a pionír szervezet, de azt láttam, hogy az előkelőbb származású osztálytársaimat oda bevették, s azt ígérték, hogy aztán minket is felvesznek a tagságba, mi pedig vártuk, hogy oda tartozzunk. Néha látjuk, hogy mennyire vágyunk, vágnak emberek egy bizonyos klub, társaság, szervezet tagjai közé tartozni, s az is előfordul, hogy ha sikerül felvétetni, úgy járunk, mint a pionírok, akik hamar eljutottak oda, hogy már nem akarták a tagságot, de nem lehetett kilépni. Isten népéhez tartozni egészen más, nem érdemekkel lehet oda tartozni, hanem kiválasztás által. Nem valamilyen ügy kapcsolja össze a tagokat, hanem a Mindenhatóhoz tartozás. A belépés díját sem mi fizetjük meg, hanem azt már előre megfizette helyettünk Isten Fia. Méltóságot ajándékozott nekünk Istenünk, mert az Ő szent papságába hívott el minket.

Igen gyakori az, emberek között, hogy aki valamilyen méltóság, cím, rang birtokosa lesz, annak csak előnyeit látja, s uralkodni szeretne. A papság elhívása viszont a szolgálatra szól. Az nem témánk, de bárki gondolkodhat azon, hogy még a királyok feladata sem kizárólag az uralkodás volt, hanem a nép vezetése, oltalmazása, jóléte gyarapítását lehetővé tevő uralkodás. A mi kiválasztásunk pedig egyértelműen a szolgálatért van. A papság feladata a szolgálat, a közbenjárás, az imádság, Isten üzenetének közvetítése volt, és ez ma mindnyájunk feladata. Kiváltság és feladat, ajándék és felelősség, kiválasztás és megbízás együtt jelenti azt, hogy mi az ÚR papjai vagyunk, Istenünk szolgálóinak nevezettünk.

2012. április 20. – péntek

A zsoltárok könyve 145,4: Nemzedékről nemzedékre dicsérik műveidet, hirdetik hatalmas tetteidet.

Aki áhítatot olvas, az a Bibliát is olvassa, Istent akarja jobban megismerni és engedelmesen követni. Akik ezt tesszük, azt is felismertük, hogy hivatásunk, és minket is gazdagító, örömmel végzett szolgálatunk egyik legszebbike az ÚR Nevének magasztalása, Isten dicsérete. Életünk legnagyobb ajándéka pedig az, hogy üdvbizonyosságunk van, tudjuk, hogy Megváltónk érdeméért nekünk mennyei Atyánk az Ő országában ad helyet. Ha pedig van ezen a világon kívánságunk, és most nem a múlt földi kincsekre gondolunk, még csak nem is az egyébként fontos, de mégsem legfontosabb egészségre, békességre, tehát, ha van valódi kívánságunk, az gyermekeinkre vonatkozik. Isten gyermekei már bizonyosak abban, hogy Isten Országában van örökségük, és legnagyobb kívánságuk, hogy hit által elfogadják a kegyelmet és az üdvösséget szeretteik is. Amennyiben a szülők még nem élnek hitben, akkor az ő életükben is a változásért imádkozunk, és gyermekeinkért sem szűnünk meg könyörögni, hogy ők is az ÚR gyermekei legyenek. Ahhoz fogható öröm nincs is, mint amikor valaki megéri, hogy szeretteivel együtt tartozik Istenhez, az a legcsodálatosabb, amikor szüleink, nagyszüleink is hitben élnek, és az is megadatik, hogy lássuk gyermekeinket, amint az ÚR útait követik, ők is ahhoz a közösséghez tartoznak, mely Isten hatalmas tetteit hirdeti, azokért magasztalja a Mindenhatót. Természetesen ennél több is van ebben az igében, az is csodálatos, amikor egy közösségben nem csak idősek vannak, a fiatalok vagy külön vonulnak, vagy nincsenek is, hanem együtt van két-három nemzedék Isten dicséretében. Még arról sem feledkezhetünk meg, hogy ma már sajnos vannak helyek, ahol a lakosság nem halt ki, de az Isten dicsérete megszűnt valamelyik nemzedéknél. Mindazonáltal ma azért imádkozunk, hogy kis és nagy családunk minden tagja legyen Isten hatalmas tetteinek hirdetője.

2012. április 21. – szombat

Pál első levele a korintusiakhoz 8,2-3: Ha valaki azt gondolja, hogy ismer valamit, az még semmit sem ismert meg úgy, ahogyan ismerni kell. De ha valaki szereti az Istent, azt már ismeri az Isten.

Akinek egy játékfilmet mesélnek el, legtöbbször azt kívánja, hogy csak annyira meséljenek belőle, amennyi elég ahhoz, hogy kedvet kapjon a megnézéséhez, de ne mondják el a legjobb csattanókat, és főleg, ne meséljék el, hogyan végződik egy film, mert akkor sokkal kisebb lesz a kedv annak megnézéséhez. Ha egy festményt, egy szobrot, műalkotást le lehetne írni szavakkal, már nem szeretnék sokan azt élőben látni, de amikor valakinek sikerül annyit elmondani róla, hogy felcsigázza a kíváncsiságunkat, akkor keresni fogjuk az alkalmat, hogy megismerjük azt az alkotást. Sokszor maga a mű sem mond el mindent, hanem csak továbbgondolkodásra sarkall, az alkotó célja az, hogy merjük mi megérteni magunk számára, ami nekünk szól, és vigyük tovább a gondolatokat. Mindezt a mai igére is igaz, egy pár sorban nem lehet azt megmagyarázni, hanem több időt kell szánni rá, elmélkedni, imádkozni, továbbolvasni, újra imádkozni, elmélkedni, hogy egyre jobban feláruljon az üzenet szépsége is, gazdagsága is. Alázattal bátorkodom néhány gondolatot ajánlani az ige alapján, amiről elmélkedjünk. Mindenki azt gondolja, hogy ismer valamit, sőt, szinte mindent, ami a bölcsességhez szükséges. Nem azt mondja Pál, hogy aki azt gondolja, hogy ismer valamit, az nem ismeri jól azt a valamit, hanem aki valamit is ismerni vél, az semmit sem ismer helyesen, nem csak az egy valamit. Arról is érdemes gondolkodni, hogy sok mindent, vagy szinte mindent úgy is lehet ismerni, az ige szerint, ahogy még nem igazi ismeret, nem olyan, ahogy az kellene legyen. Amikor Istenről beszél, nem az ismeret gondolatával kezdi, hanem a szeretettel. Nem azt írja, hogy aki ismeri Istent, jól, vagy kevésbé jól, mert nem ez a fő kérdés, és Isten megismerésének útja nem azzal kezdődik, hogy információt szerzünk, azt vagy azokat csiszolgatjuk, egyre közelebb járunk a jó ismerethez, nem így működik ez. Isten megismerésének útján a kérdés az, hogy ki szereti Istent. A végső megoldás sem az, amire számítottunk, nem úgy fejezi be, hogy aki Őt szereti, az majd meg is ismeri, hanem őt már az Isten ismeri. Érdemes ennél az igénél időzni még egy keveset, s ha alkalmunk adódik, talán többször is a mai napon, mert egyre jobban fog gyönyörködtetni is, de egyre világosabbá is lesz a mondanivaló. Befejezésül még egy elmélkedésre való gondolat: milyen jó, hogy ismeri az ÚR az övét.

2012. április 22. – vasárnap

Márk evangéliuma 4,31-32: A mustármag, mikor elvetik a földbe, kisebb minden magnál a földön, miután pedig elvetették, megnő és nagyobb lesz minden veteménynél, és olyan nagy ágakat hajt, hogy árnyékában fészket rakhatnak az égi madarak.

Noha ma a tudomány sok mindent megmagyaráz, mégis, vagy annál inkább csodálni lehet Isten alkotásait. A tudósok elmondják, hogy milyen elemi részekből épül fel minden, akár egy mag is, és azt is tanítják már, hogy bármily kicsi is legyen egy mag, magában hordozza a leendő terebélyes fa minden tulajdonságát, a rügyezéstől, virágzástól át a gyümölcstermésig, levelek növesztéséig, sőt, még a leendő lombzat formáját is. Ez még inkább csodálatra indít, hogy mennyei Atyánk ilyen tökéletes világot alkotott, olyan parányi részecskébe, amit szemmel nem látunk olyan sok mindent rejtett el, hogy fel sem tudjuk sorolni. A mustármag pedig, mondják a szakértők ebben a kategóriában is kiemelkedő, mint a legkisebb magból kifejlődő egyik hatalmas növény.

Megváltónk arról beszél, hogy ilyen Isten Országá is. Pár egyszerű ember, legtöbbször írástudatlanok, elmondják, hogy kicsoda az Ő Megváltójuk, s ebből ma a világ legnagyobb vallása lett. Emberileg úgy hiszem, hogy nem lehet ezt megmagyarázni, mert nem így szokott történni, de Isten ezt cselekedte. Az is üzenete az igének számomra, hogy Isten egy ember szívében is képes ekkora csodát cselekedni. Sok példát írtak már le olyan emberek életéről, akik nagyon távol voltak Istentől, vagy nem is hallottak

Róla, s elég volt egy ének pár szava, egy valahol hallott vagy olvasott rövid bizonyágtétel, és az ÚR hatalmas változást, növekedést és megszentelődést végzett életükben. Ezek alapján merjük azt remélni, hinni, sőt várni, hogy a magunk kis hitéből mennyei Atyánk az Ő Lelke által az Ő országát fogja megteremteni, hatalmasan, megállíthatatlanul, az Ő dicsőségére. Úgy legyen.

2012. április 23. – hétfő

Mózes második könyve 24,7: Engedelmesen megtesszük mindazt, amit az ÚR rendelt.

Sokszor szeretnénk azt, hogy a bibliai történetek némelyikéről többet tudjunk, ismerjünk részleteket egyes eseményekről. Például nem tudjuk nem csak Megváltónkról, de még tanítványairól sem, hogy milyen volt a külsejük, milyen színű ruhát hordtak, és sok más részletet sem. Amikor néha ezekre gondolok, Pál szavai jutnak eszembe, aki nem csak azt írta, hogy a teljes Írás Istentől ihletett, hanem azt is, hogy az elégséges ahhoz, hogy Isten embere tökéletes legyen. Ha figyelmesen olvassuk mai igénket is, már nem az lesz előttünk, hogy jó lenne részleteit ismerni az eseményeknek, hanem azon fogunk csodálkozni, hogy milyen lényegre törő tömörséggel, ugyanakkor nagy pontossággal, és nemes egyszerűséggel fogalmazza meg a lényeget. Minden szó a helyén van, egyik sem nélkülözhető, de fölöslegesen nincs benne semmi. Minden szó hangsúlyos ebben a rövid mondatban, mindenikről érdemes elgondolkozni, s a legérdekesebb nyilván az, ha a magunk hitvallásaként, elkötelezésünként fogadjuk el ezt a mondatot.

Engedelmességet fogad a nép, önként, miután meghallgatta a Mózes által felolvasott szövetség ígét. Az engedelmesség nem egy templomi hangulatban megszületett szép gondolat, hanem az tettekben valósul meg, cselekvésre kötelezi el magát a nép. És azt is hozzá teszik, hogy mindazt, amit hallottak, amit rendelt Isten, tenni fogják. Nem belőle, nem valamennyit, nem a könnyebb részét, hanem mindet. Amit hallottak Mózesről, annak fognak engedelmeskedni, mert azokat az ígéket nem Mózesnek tulajdonítják, hanem Istennek, az ÚR rendeléseinek. És itt pont van, nincs tovább sem magyarázkodás, sem esetleges kivételek, nincs megjegyzés, sem lábjegyzet, hogy mikor, milyen feltételek mellett, és így tovább.

Alig lehettem tíz éves, amikor egy barátom ösztönzésére elolvastam az első indiánregényt. Annyira kedvet kaptam hozzá, hogy utána az összeset elolvastam, ami akkori lehetőségeim szerint három vagy négy könyvet jelentett. Ma is emlékszem, hogy nem is annyira a kaland ragadott meg, mint az, hogy, a regények szerint az indián embernek adott szava egyszerű, egyenes, rövid volt, de élete árán is ragaszkodott ahhoz. Ha egy indián kimondta azt, hogy „uff”, az csak három betű, de azzal, legalábbis az én olvasatomban, ő egy életre elkötelezte magát mindannak cselekvésére, amit a rövid szó előtt mondott. Jó lenne, ha ma sokan mondanánk azt, hogy engedelmesen cselekedni fogjuk mindazt, amit Isten az ige által mond nekünk. S ne azt tegyük hozzá, hogy „uff”, de legalább ugyanolyan szent pecsétet jelentsen nekünk, amikor azt mondjuk utána, hogy „úgy legyen”.

2012. április 24. – kedő

Pál második levele a korintusiakhoz 4,16: Ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.

Isten kegyelméből megadatott mindkét magatartást látnom, de sajnos, az egyik példát sokkal ritkábban láttam, mint a másikat. Találkoztam, ha ritkán is, szinte meg tudom számolni két kezemen hányszor, de találkoztam idős emberekkel, akik már egyre kevesebb földi erővel rendelkeztek, egyesek ágyban fekvő betegek voltak, mások sok földi szenvedéssel küzdöttek, és mégsem voltak kétségbeesve. Csendesen, szenvedésüket elfogadva tudtak bizakodók maradni, hitüket megőrizték, Istenre tekintettek, és nem csak szavaikból, hanem egész lényükből sugárzott valamilyen belső békesség, reménység. Azt már nem személyes találkozón, hanem csak hangfelvételen hallottam idős lelkipásztortól, amikor azt mondta, hogy hálát ad naponta Istennek azért, mert egyre gyengül a látása, hallása, mert így emlékezteti őt mennyei Atyánk arra, hogy közel van elköltözésének ideje, az idő, amikor szemtől szembe találkozhat szeretett Krisztusával.

A másik magatartással szinte naponta találkozom. Azzal, hogy amint idősödnek az emberek, nem tudják elfogadni azt, hogy testük megromol, meggyengül, erejük elfogy, egyre több betegség jelentkezik életükben. Ezek miatt nagyon megkeserednek sokan, életük szinte egy nagy panasszá lesz, megkeserednek egészen. Panaszaik megsokasodásával arányosan fogy a reménységük, az életkedvük, és egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy nő a halálfélelmük, és nincs élő kapcsolatuk Istennel.

Pál apostol többes számban fogalmaz, mert minden hívő vele egyetért, s ő csak emlékezteti őket, erősítve hitüket, hogy külső emberük mindnyájuknak romlik, de hitben napról napra erősödnek, s nem csak a mennyei ígéretekhez kerülnek közelebb naponta, hanem a mindenható Istenhez is. Ne azzal a kérdéssel fejezzük be mai rövid elmélkedésünket, hogy az említett két csoportból melyikhez tartozunk, inkább költői kérdésként az legyen, hogy: ugye, Pál többes számban fogalmaz, mert ő is így újult meg lelkileg naponta, az első olvasói Korintusban is, és mi magunk is?

2012. április 25. – szerda

Máté evangéliuma 7,16: Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.

Városon születtem, huszonhat évesen költöztem falura. Jól szórakoztak egy ideig az emberek, mert nem tudtam megkülönböztetni a gabona magvakat. És ma sem ismerem minden gyümölcsfát, csak amikor gyümölcs van rajta, akkor látom, hogy az milyen fa. Ez kisgyermek számára is érthető tanítás, s mégis, sajnos, még felnőttként is sokszor elfelejtjük. Jómagam autóvezetés közben szoktam sokszor szégyellni magam, mert halacska hirdeti az autón, hogy Krisztus követője vezet, de néha a vezetési módokról nem ez látszik. S ma megkérdem magamtól, vajon az emberekkel való viszonyomban milyen gyümölcsök vannak, mit hirdetnek?

Az ige első sorban a hamis és az igaz tanítás közötti különbségtételre akar segíteni, Megváltónk arról beszél, hogy a hamis tanítókat tetteik alapján lehet felismerni. Lehet, hogy amit hirdetnek, az igaz, egy bizonyos pontig, mert noha farkasok, akik ragadozni akarnak, de báránybőrben jönnek, s még bégetni is megtanultak. Amikor bizonytalanok vagyunk, akkor nézzük meg tetteiket, munkájuk eredményét, gyümölcsét, s abból lesz világossá, hogy igaz, vagy hamis tanítók. Ma nagyon sok vallás van, és sok olyat is látunk, ahol a híveket toborozzák, s miután sikerül valakit magukhoz vonni, annak az élete megváltozik, de nem a jó irányba. Éberségre hív a mi URunk, ahogyan tanítványa is írja, vizsgáljuk meg a lelkeket, s ne engedjünk bármilyen tanításnak. Magunkra nézve pedig még nagyobb felelősségre hív Istenünk, mert hitelét vesztheti az igaz bizonyágtétel is, ha nincs mögötte hiteles élet. Megváltónk így biztat minket: *Én választottalak ki, és rendeltelek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon.*

2012. április 26. – csütörtök

A zsoltárok könyve 31,25: Legyetek erősek és bátor szívűek mind, akik az ÚRban reménykedtek!

Isten tökéletes, nincs senki Hozzá hasonló. Az Ő igéje tökéletes, amint azt több helyen is olvashatjuk az Írásokban, mindenre elégséges és alkalmas az ige. Az pedig külön csoda, ahogyan az ÚR az igét időzíti. Akkor adja, és azt adja, amikor és amire legjobban szükségünk van. Többször is hallottam embereket, akik nagyon hálásak voltak egy üzenetért, amire nagy szükségük volt, s még az is előfordult, hogy az említett üzenet el sem hangzott, szó szerint, de az illető azt hallotta ki, azt értette meg, és neki nagyon hasznára vált. Isten tudja, ki, hogyan olvassa a mai igét. Dávid egyik gyönyörű imádságának a végén fogalmazza meg ezt a mondatot. Előbb Istenre bízta életét, Őt hívta segítségül, s abban is biztos, hogy az ÚR meghallgatta imáját. Nehézségekkel küzdve kiált segítségért a nagy király, de önmaga és mások bátorítására ezzel a felszólítással fejezi be imáját és a zsoltárt, hogy legyetek bátor szívűek, erősek, akik az ÚRban reménykedtek. Olyan csodálatossá, kimondhatatlanul értékesé válik ez a mondat, amikor csüggedten, fáradtan, néha kiábrándulva és erőtllenül kinyitjuk a Bibliát, kikeressük a napi igét, és ezt olvassuk. Nem tehetek mást, mind felkiáltok, csodálatos Isten a mi URunk, az Ő Igéje rendkívül hasznos és értékes, az időzítés pedig tökéletes. Meg tud vigasztalni, erősíteni a helyén mondott igével, és még arra is felhívja figyelmünket, hogy reménykedjünk mindenható Istenünkben. Mert noha Dávid azoknak mondja, akik reménykednek, nekünk ez jelenthet figyelmeztetést is, ha lankadunk, és bátorítást is, hogy azon reménykedők kell maradjunk, akiknek szólhat az ige. Erősítsem Mindenkit az ÚR beszéde.

2012. április 27. – péntek

A zsoltárok könyve 42,15: Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!

Álljunk meg egy pillanatra, szoktuk mondani, ne hamarkodjunk el a döntéseket, dolgaink szervezését, hanem gondolkodjunk értelmesen, gondoljuk át jól a dolgokat. Sajnos, sokszor láttam már másoknál, de tetten értem önmagam is, hogy ez a nagy megfontolás kevesebb, mint öt másodpercig tartott, gyorsan végigvillant egy-két érv, lehetőség gondolataimban, s máris következtek a rossz döntések. Dávid is megállítja önmagát, talán nem ilyen röpké időre csak, hanem komolyabb átgondolásra, s felteszi önmagának a kérdést: miért is van annyira elcsüggedve? Ahogy egyik közkedvelt énekünk is fogalmaz: van még néked Istened, ki Atyádként felkaroljon, s szívét ossza meg veled. HA pedig Isten örökkévaló, mindenható és százszor megbizonyította, mennyire szeret, miért kellene így elcsüggedni. Az igazság az, hogy elméletben sokszor elmondjuk, hogy mindez igaz, nem kételkedünk az Ő hatalmában, szeretetében, de nem olyan könnyű szabadulni a ránk telepedett szomorúságtól, csüggedéstől, reménytelenségtől. Azért csüggedt el a lelkem, szoktuk válaszolni magunknak is, Istennek is, mert kilátástalan a helyzetünk, megoldhatatlanok problémáink, mert veszteseknek érezzük magunkat. Azért csügged el lelkem, mert magamra, bajomra, erőtlenségemre, kilátástalan helyzetemre nézek. Dávid arra tanítja önmagát, hogy nézzen Istenre, tegye az ÚR kezébe bizalommal nem csak problémáit, hanem egész életét, s higgye el, Ő tud, s akar segíteni. Lesz még oka a hálaadásra. Hidd el mindezt, én lelkem, és bízzál Istenben.

2012. április 28. – szombat

A jelenések könyve 2,8-9: Ezt mondja az első és az utolsó, aki halott volt, és életre kelt: Tudok nyomorúságról, és szegénységről, pedig gazdag vagy.

Szegénysége miatt panaszkodik ma a fél világ, de talán sokkal többen. Mi, keresztyének is szeretnénk sokszor több anyagi lehetőséggel rendelkezni. Nyomorultnak is érezzük magunkat, nem csak a pénzhány miatt, hanem sok mindenért, ami a környezetünkben van, az igazságtalanságtól az erkölcstelenség keresztül saját jobbító szándékunk mellőzéséig vagy elvetéséig, és folytatható a sor.

Számomra az ige első üzenete az volt, hogy Isten tud rólam, ismeri anyagi helyzetemet, tudja, mi mindennel küzdök, ügyn nincs elveszve, hanem biztos kezekben van. Ez igazán vigasztaló és megnyugtató, de nem ér véget itt a ige. Azt is mondja, hogy gazdag vagyok. Bátorkodom két értelemben is érteni ezt. Gazdag főleg azért, mert a lelki értékek a fontosak, s ezekben megáld mennyei Atyám, mennyei kincsekkel gazdagít, ezekre irányítja figyelmem. De hiszem, hogy földi szegénységben sem hagy, hanem a gondviselés által kirendeli a szükséges mindennapit, sőt, azon felül is, így több van, mint a szükséges, tehát nem vagyok szegény. S nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt sem, hogy ki mondja ezeket az ígéket, milyen hatalom van Annak kezében, akivel kezdődött minden, s Aki ott áll mindenek végén, céljaként, Aki hatalmasabb a halálnál, mert legyőzte azt. Köszönöm, Krisztusom, hogy engem, szegény szolgálodat Szavad által most meggazdagítottál, mert nagy érték nekem a Te üzeneted, s hiszem, hogy az be is teljesedik.

2012. április 29. – vasárnap

Márk evangéliuma 8,6: Vette a hét kenyeret, hálát adott, megtörte, és tanítványainak adta, hogy tegyék elájuk. Ők pedig a sokaság elé tették.

Ebben a rövid mozzanatban benne van a keresztyénség lényege szinte egészen. A középpontban Jézus van, körülötte a sokaság, ez a helyes felállás ma is a gyülekezetekben. Első sorban hallani jöttek Jézus beszédét, hiszen a hit hallásból van, Jézus pedig nem kevesebbet tett beszédével, mint kijelentette az Atyát. Ma sem lehet semmilyen fontosabb cél annál, mint hallani Isten üzenetét, szokták ezt úgy is fogalmazni, hogy istentiszteleteink középpontjában Jézus van, Aki maga az Ige, és az Ő üzenete, azaz az ige hirdetése. Ugyanakkor Jézus nem csak lelki áldást ad, hanem gondja van minden szükségünkre. Jó ezt bizonyosra venni anyagi nehézségekkel küzdő világunkban. Amivel mi rendelkezünk, az kevés, elégtelen. Ez a sok nullával a végén leírható összeggel rendelkezőkre is igaz. De azt is oda kell tenni az Ő kezébe. A sokat is, az elégségest is, az elégtelen, keveset is. Noha három napja Jézussal vannak, eléggé éhesek lehetnek már az emberek, Jézus előbb hálát ad a kenyérért, a kevésért. Nincs olyan helyzet, amikor ne lenne idő legalább gondolatban kérni az ÚR segítségét, áldását. Aztán megtöri, feldarabolja, elossza, a keveset. Ezután a tanítványoknak adja, akiknek ma is ez a feladatuk, elvinni Jézustól, amit Ő ad, s továbbadni másoknak. A tanítványok pedig pontosan ez teszik, közvetítésükkel jut el a gondviselés a sokasághoz. Ha szabad kicsit belegondolni a történetbe, Jézus oda adja az első darabokat a kenyérből a tanítványoknak. Ők maguk is éhesek, velük együtt több ezren. Ők pedig kiadják kezükből a vágyott kenyeret, s indulnak vissza, talán elmondani, hogy a hét kenyeret jól feldarabolva sikerült 15-20 embernek odaadni, nekik sem elég, de ezzel el is fogyott. De Jézus kezében újra ott vannak a kenyérszeletek, darabok, s ezekkel megint el kell indulni, mások felé, hiszen sokan éhesek. Aztán üres kézzel Jézushoz, tele kézzel az emberekhez, s ezt sokszor megismételni. *Tégy, Uram, engem testvérré, Lelkedet úgy kérem, Tedd Te a szívem, tedd késszé, bízni a testvérben. Sejteni enged: mit érez, boldog-e, szenved-e? Vigy közelebb a testvérhez, népedet tedd eggyé!*

2012. április 30. – hétfő

Márk evangéliuma 4,40: Akkor ezt mondta nekik: „Miért féltek ennyire? Miért nincs hitetek?”

A tenger lecsendesítésének történetét az első három evangélium írja le. Bennem az első maradt meg, melyben Máté azt írja, hogy miután felébresztették Jézust tanítványai, a Mester előbb megpirongatja őket, mert kicsinyhitűek, aztán lecsendesíti a háborgó tengert. Kicsinyhitűek vagyunk, amikor megfélemedezünk arról, hogy életünk Isten kezében van, az Ő akarata nélkül semmi nem történhet velünk, Ő pedig szeretettel visel rólunk gondot, sőt még a rosszat is javunkra fordítja. Márk és Lukács viszont azt írja, hogy Jézus nem csak kicsinyhitűeknek nevezi tanítványait, hanem kérdőre vonja őket, mert nincs hitük. És nem a háborgó tenger miatt, hanem a tenger lecsendesítése után. Mikor már nincs vihar, mikor újra láthatták, és hallhatták Jézus szavának hatalmát, akkor lesznek hitetlenek! Miért? Azért, mondja az ige, mert az Ő hatalma láttán félelem lesz úrrá rajtuk, hála és öröm helyett, azért, mert azt kérdezik egymás között, hogy kicsoda Jézus, hogy meg a természet erőinek is parancsol. Az aggodalmaskodás kicsinyhitűség, de Jézus hatalmas munkáját tapasztalva nem imádni Őt, sőt, kérdezni, kicsoda Jézus, ez már hitetlenség, tagadás. Az ÚR Jézus eljövetelekkor is így lesz, mondja az ige, egyesek félelemmel igyekeznek majd elrejtőzni, mert nem imádták Őt, mások örömmel fogadják, mint egyetlen URat. Legyünk ez utóbbiak seregében, akik már ma így buzdítjuk egymást: óh jöjjetek imádjuk az ÚR Krisztust.